

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

394.04

Hely

Idő

"1942"

Személy

Szerző:

Cím:

Ünnepnap délután a Baross-téren

Forrás:

Essé Kiris

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

ÜNNEPNAP DÉLUTÁN

A BAROSS-TÉREN...

16
Ünnepnap délután. Baross-tér. Egy darab falu Budapest szívében. Hat óra tájban már olyan tarka a Baross-szobor töve, mintha vásárt tartanának. Pedig nincs vásár, csak Pest-környék „statalja” jött be egy kis ünnepnap tereferére. Itt találkoznak a városban „főkötési időt” szolgáló kis cseléd-lányok, szabadnapos villamoskalauzok, kimenős katonák és a faluból a „szívbelit” meglátogató legények.

Mint a fecskék a villanydróton, úgy ül a lánysereg, meg a férfnép a szobrot körülvevő lánckorláton. Hamar megtelik a lánc, aki elkésik a randevúról, annak aligha jut már hely. Legfeljebb úgy, hogy egy-egy szerelmespár helyet szorít maga mellett: a lány a legény ölébe ül és mindjárt többen férnek el a láncon.

A lányok és a legények öltözete festőien tarka. Cseresznye-piros „lajbi”-k; kék, meggypiros, sárga, lila és ki tudja még milyen színű szoknyák, lobogó, ezerszínű hajszalagok, élénkzöld köténykéek simulnak a lánysereg testéhez. A férfiak kalapjuk mellé ezüstös és aranyszínben csillogó művirágcsokrot tűznek. „Városi” öltözet kevés akad. A selyemharisnya helyett „tűskés” meg „bubókos”, vastag kötött harisnyát hordanak a lányok.

A szobor tövében 8—10 éves gyereklányokból összeverődött csoport énekel. Ők a „kísérők”, akik a testvérrel együtt jöttek el a randevúra. Körben állnak fel és tisztán csengő hangon éneklnek:

A leány egy piros rózsá,
Kétszer nyílik ki egy szóra,
A legény meg bolondgomba,
Kiteszik a szemédombra...

Vidám nevetgélés és beszélgetés hullámzik a téren. Egyik lány tanácstalanul áll a szobor alatt, kitágult szemekkel nézi a várost, látszik rajta, hogy először van Budapesten.

— Osz! tetszik-e Pest, he? ... — kérdezi a szomszédnője.
— Szép város. Nagyra nyőjjön.

Először csak végigszaladó kuncogás, de aztán harsogó derűtség fogadja azt a „hölgyet”, aki most lépett be a „kö-röndbe”. Tarka, virágos impriméruhát visel; elegáns „városi” ruha lenne, ha bele nem volna szorítva derékban egy riktóan pirosszínű „lajbiba”. Olcsó selyemharisnya, magassarkú cipő és apró, legújabb divatú nyári kalap teszi még tarkábbá és furcsábbá a hölgy öltözetét. S hogy az előkelőség se hiányoz-zék, egy másik „hölgy” színes falusi ruhájához vállán át dobva két ezüstrókat mellékelte.

— Tán elment a gardasszonyod nyaralni? ... — röpköd feléje a kérdés.

Alig lehet mozogni a szobor alatti körben. Ez a zsúfoltság nem akadály azonban annak, hogy egy csoport „csalogató-táncot” ne lejtsen. A lányok kör közepén néhány bekötött szemű legény áll. A körülöttük táncoló lányok néha meg-meglódtítják a legényt, akinek aztán bekötött szemmel el kell találnia és meg kell fognia a „lökődösödöt”. Akit elfognak, annak ki kell állnia a táncoló sorból. Olyan visítozás kíséri ezt a játékot, mintha legalább is malacot ölnének.

Hanem hát nemcsak szóból, csókból meg játékból él az ember, enni is kell. Tiszta fehér kendőkből kerül elő az otthoni elemőzta.

— Egyé te te, Juli, mer elsávodsz...

— Ezek, no.

— Te csinítdad?

— Én a'

— Nem az anyódd?

— Nem a'

— Megmondhatod, mer ítet usse venném el feleségül...

Kissé távolabb heves szóváltás támad két lány közt.

— Ne kéjjabájj, igenis te montad! ...

— Montá ja hideg, aki kirázi! ...

— Te utósól! ...

— Avvagy te, te ordindré!
Fiatal legény áll nem messze tőlük. Tanácstalanul nézi a veszekedőket, aztán melléjük lép.

— No most már csend legyék meg béke, mer egybe-hagyintom a szátokat!

A két veszekedő még morog egy ideig, de aztán megszületik a béke.

— Gyöngyvirágot tessék... Húsz fillér egy csokor... Gyöngyvirágot tessék...

Apró kölyök kínálhatja a portékáját. De nem nagy a kelendőség.

— Tehénnek kék a takarmány, hé, nem nekünk — küldi el a virágárusgyereket egy fiatal legény.

Vidám játék, nevetés és boldog séidlás közben telik el las-san a délután. Mire az esti nap szürkére színezi a Keleti-pályaudvar barnávörös testét, már csaknem teljesen üres a Baross-szobor töve.

— Hallod-e — intézi a szót „szívbelijéhez” egy villamos-kalauz —, máskor ne vegyé föl ennyi szoknyát, mert nem térek el tülled a járdán. Te még itt vagy, én meg már a következő megállónál.

Azért valahogy mégis csak elférnek. Mert hát nagy dolog a szerelem.